

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Lars M. Olsen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i forsorgslovens § 257 vedrørende talelidende.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2269; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3915).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hjortnæs: Dette forslag til lov om ændringer i forsorgslovens § 257 vedrørende talelidende går jo ud på, at det, man tidligere har betragtet som et forsorgsspørgsmål, med skøn over den enkelte forsørgers økonomiske muligheder for selv at betale, nu gøres til et samfundsspørgsmål, idet staten forpligter sig til at betale alle væsentlige udgifter. Baggrunden for denne stillingtagen er ikke alene, at man på denne måde vil søge at få gennemført en ensartet behandling af alle talelidende og ved en effektiv ambulant behandling undgå alle de forsømselser, der hidtil har fundet sted på dette område, men man vil endvidere gøre statens institut for talelidende til et centralt led i behandlingen. Der foreslås derfor en bemyndigelse for ministeren til at fastsætte regler for indberetning fra visse myndigheder, læger, lærere og andre. En forudsætning for gennemførelsen af den udvidede undervisning og behandling af talelidende er, at der uddannes flere talelærere, specialister på dette område. Det er derfor af

kommissionen foreslået, at de med selve undervisningen og den afsluttende eksamen for talelærere forbundne udgifter for eftertiden betales af staten.

Jeg vil gerne ved denne lejlighed udtale min glæde over den betænkning, som kommissionen af 12. maj 1949 har udarbejdet. Denne betænkning påviser i høj grad, at store problemer på dette område hidtil har ligget uafklarede, problemer, som samfundet i allerhøjeste grad er interesseret i at få løst. Jeg tror endvidere, at de oplysninger, som betænkningen giver, kan medvirke til, at man nu bliver i stand til at høste meget større erfaringer på et område, der er fyldt med problemer. Nyordningen betyder jo også, at der bliver lettere adgang til uddannelse for de nødvendige lærere og lægevidenskabeligt uddannede medarbejdere på disse områder. Den åbner nemlig mulighed for, at alle, der har lyst til at gøre en gerning på disse områder, nu vil kunne komme til at gøre det. Derfor er der efter min opfattelse grund til at takke kommissionen, som har udarbejdet lovforslaget.

Jeg har bemærket, at det af betænkningen fremgår, at det for mange talelidende børn gælder, at de har været under ugunstig miljøpåvirkning. Nogle af børnene er institutionsprægede, andre kommer fra hjem, hvor den naturlige ligevægt er forstyrret af økonomiske vanskeligheder eller ægteskabelige uoverensstemmelser. Nogle børn er der blevet pylret for meget om, og de er derfor gjort usikre, uselvstændige. Atter andre er arveligt belastede. Men alle disse oplysninger tjener til, at man på dette område kan nå store og gode resultater. Man har således ved det arbejde, der er gjort, konstateret, at de talelidende ikke synes at adskille sig i intellektuel henseende fra andre børn, men at de på grund af deres talelidelse har tilpasningsvanskeligheder, er frygtsomme og mangler koncentrationsevne; de kræver selvfølgelig derfor en særlig pædagogisk pleje.

Det oplyses endvidere, at man ved forsøg i børnehaver i København, Aarhus og Aal-